

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 19 2019, nummers 540 – 561 vrijdag 17 mei 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	11
APV.....	11
Huisvesting	12
Vreemdelingenrecht.....	13
Asiel.....	13
Artikel 64 Vw	14
Medisch advies	15
Richtlijnen en verordeningen	17
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 540

MK ABRS, 15-05-2019, 201806030/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haaren.

Awb 1:2 lid 1 en 3

BELANGHEBBENDE. Omgevingsvergunning voor plaatsen van een paal die deel uitmaakt van een tokkelbaan. Het plaatsen van deze paal heeft i.c. gevolgen van enige betekenis voor omwonenden. Dat de paal qua geluid geen merkbare factor oplevert, wordt niet gevolgd.

Besluit waarbij het college een omgevingsvergunning heeft verleend voor het plaatsen van een paal van 11 meter als onderdeel van een tokkelbaan op recreatieterrein Duinoord. [...]

De stichting komt blijkens haar doelstelling op voor de belangen van de bewoners van [...], ofwel de woonbuurt in de omgeving van recreatieterrein Duinoord.

Het betoog dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit voor de betrokken bewoners geen gevolgen van enige betekenis heeft, slaagt niet. De rechtbank heeft uit hetgeen het college in beroep naar voren heeft gebracht terecht afgeleid dat het college niet betwist dat het gebruik van de paal die deel uitmaakt van de tokkelbaan, geluid veroorzaakt in de vorm van gegil, dat voor omwonenden duidelijk hoorbaar is. Het college betwist derhalve niet dat dit feitelijke gevolg van realisering van het bouwwerk voor omwonenden valt vast te stellen.

Met de stelling dat dit geluid kan worden geacht weg te vallen tegen geluid dat reeds op andere locaties van het terrein wordt geproduceerd, heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat de gevolgen niet van enige betekenis zijn. Door de functie van het bouwwerk komen gebruikers daarop met grote vaart aan een katrol terecht, waardoor extra geluid in de vorm van gegil wordt veroorzaakt ten opzichte van andere locaties op het terrein. Dit geluid komt ook van grotere hoogte, waardoor het meer ruimtelijke invloed heeft. Dat de paal qua geluid geen merkbare factor oplevert, zoals het college [...] heeft gesteld, volgt de Afdeling daarom niet. [...]

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank terecht, reeds gelet op het aspect geluid, tot het oordeel is gekomen dat de stichting als belanghebbende is aan te merken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1540](https://ecli.nl/RVS:2019:1540)

JnB2019, 541

ABRS, 15-05-2019, 201808477/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Awb 7:13

HOREN. Uit de Awb vloeit niet voort dat een bestuursorgaan zich dient af te melden voor een hoorzitting en evenmin dat een bestuursorgaan is gehouden om zich op een hoorzitting te laten vertegenwoordigen. I.c. is terecht geoordeeld dat de raad met het overgelegde afschrift van een email aannemelijk heeft gemaakt dat een vertegenwoordiger van de raad is uitgenodigd voor de hoorzitting van de bezwaarcommissie. De enkele stelling

van [appellant] dat het mogelijk is een afschrift van een e-mail op een andere dag te dateren dan op de datum dat deze is verzonden geeft geen aanleiding voor een ander oordeel.

[ECLI:NL:RVS:2019:1551](#)

JnB2019, 542

MK ABRS, 13-05-2019 (publ. 15-05-2019) 201809402/5/A3

Awb 8:15, 8:16

Wrakingsregeling bestuursrechterlijke colleges 2013 (hierna: Wrakingsregeling) 3 lid 2 aanhef en onder a

WRAKING. Het bepaalde in artikel 8:15, gelezen in samenhang met artikel 8:16, van de Awb brengt mee dat het verzoek om wraking moet worden gedaan voordat de uitspraak in de hoofdzaak openbaar is gemaakt. I.c. is het verzoek om wraking bij de Afdeling binnengekomen nadat de uitspraak in de hoofdzaak openbaar is gemaakt. Dat er een wrakingsincident in de hoofdzaak is geweest betekent niet dat de zittingskamer geen uitspraak heeft kunnen doen. Het desbetreffende wrakingsverzoek is namelijk niet aangemerkt als een verzoek om wraking in de zin van artikel 8:15 van de Awb en buiten behandeling gelaten. Eerst na deze beslissing heeft de zittingskamer uitspraak gedaan. Omdat het thans voorliggende verzoek is gedaan nadat de uitspraak openbaar is gemaakt, wordt het gelet op artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wrakingsregeling zonder een zitting te houden buiten behandeling gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2019:1522](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 543

ABRS, 15-05-2019, 201807296/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Gemeentewet 151d, 174a

Bouwbesluit 2012 7.22

HANDHAVING. GEMEENTEWET. OPENBARE ORDE. BOUWBESLUIT. Artikel 174a van de Gemeentewet en artikel 7.22 van het Bouwbesluit kunnen geen bevoegdheid bieden om handhavend op te treden tegen geluidsoverlast en woonoverlast die appellant ondervindt van het springen op de vloer door zijn bovenbuurman.

Nu geen verordening is vastgesteld door de gemeenteraad op basis van artikel 151d van de Gemeentewet, komt geen bevoegdheid toe aan de burgemeester om handhavend op te treden.

[...] [appellant sub 1] heeft het college in diverse e-mailberichten verzocht handhavend op te treden omdat hij onder meer geluidsoverlast en woonoverlast ondervindt van het springen op de vloer door zijn bovenbuurman.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 12 november 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4117](#), wordt met het begrip 'openbare orde' in het kader van de bevoegdheden van de burgemeester bedoeld op het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven ter plaatse. De overlast die [appellant sub 1] stelt te ondervinden is, [...], het gevolg van het regelmatig op de vloer springen door zijn bovenbuurman. [appellant sub 1] stelt deze overlast te ondervinden in zijn woning. Daarmee is geen sprake van een verstoring van het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven ter plaatse en dus ook geen verstoring van de openbare orde als bedoeld in artikel 174a van de Gemeentewet. Er bestond daarom voor het college geen aanleiding om het verzoek van [appellant sub 1] ter hand te stellen aan de burgemeester.

[...] De Afdeling stelt vast dat in het Bouwbesluit of het krachtens de Wet milieubeheer vastgestelde Activiteitenbesluit geen specifieke bepalingen staan die een mogelijkheid bieden om in dit geval handhavend op te treden. In dat geval ligt ter beoordeling voor of artikel 7.22 van het Bouwbesluit een bevoegdheid kan bieden om handhavend op te treden. Zoals hiervoor onder 3.2 is overwogen, is de overlast die [appellant sub 1] stelt te ondervinden het gevolg van het op de vloer springen van zijn bovenbuurman. In een brief van deze bovenbuurman staat dat dit springen een onbewuste beweging is, die optreedt bij bepaalde emoties. De overlast, die door deze gedraging wordt veroorzaakt, kan gelet op de inhoud en strekking van het Bouwbesluit niet gelijk worden gesteld met de overlast als bedoeld in artikel 7.22 van het Bouwbesluit. Alleen daarom al kan artikel 7.22 van het Bouwbesluit in dit geval geen bevoegdheid bieden voor het college om handhavend op te treden.

[...] In de memorie van toelichting bij artikel 151d van de Gemeentewet (Kamerstukken II, 2013-2014, 34 007, nr. 3, blz. 11) wordt bevestigd dat er is gekozen voor een getrapte bevoegdheidsverlening. De gemeenteraad kan bij verordening de burgemeester de bevoegdheid verlenen tot het gebruik van bestuursdwang. De gemeenteraad heeft dus de keuze of hij de burgemeester deze extra bevoegdheid wil verlenen.

Vaststaat dat de gemeenteraad van Roermond niet bij verordening bovengenoemde bevoegdheid heeft toegekend aan de burgemeester. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat, nu geen verordening is vastgesteld door de gemeenteraad, op basis van artikel 151d van de Gemeentewet, geen bevoegdheid toekomt aan de burgemeester om handhavend op te treden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1569](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 544

ABRS, 15-05-2019, 201806274/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Goirle.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onder 3

Natuurschoonwet 1928 1, 2, 3

Wegenwet 1, 4 lid 1 onder I, 7, 8, 9, 14, 49

WABO. Omgevingsvergunning hekwerk. Kruiemel. Ingevolge het beginsel van de toelatingsplanologie is het de eigenaar van gronden toegestaan om een aan het perceel toegekende bestemming te verwezenlijken, maar is hij hiertoe niet verplicht. Het plaatsen van het hekwerk - en daarmee de eventuele onttrekking van de paden aan de openbaarheid - heeft niet tot gevolg dat de aan het perceel toegekende bestemming niet meer kan worden verwezenlijkt. Er is geen grond voor het oordeel dat de verlening van de omgevingsvergunning niet in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van een erfafscheiding [...]

[...] 10.3 [...] Door het perceel te omheinen, verdwijnen de (illegale) activiteiten en kunnen flora en fauna door het wegvallen van het intensieve gebruik meer rust krijgen en de kans krijgen om te herstellen, aldus het rapport. Daarbij zijn verschillende beheermaatregelen aangekondigd om een grotere biodiversiteit in het bos te creëren. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank het college terecht gevolgd in zijn standpunt dat het plaatsen van het hekwerk in dit geval een positief effect zal hebben op de bescherming en de verdere ontwikkeling van de bos- en natuurwaarden van het perceel.

[...] 10.5. Het plaatsen van het hekwerk heeft tot gevolg dat het extensief recreatief medegebruik van het perceel wordt bemoeilijkt. Indien [vergunninghouder] de toegangspoort in het hekwerk afgesloten houdt, wordt dit gebruik zelfs geheel onmogelijk gemaakt, zo is ter zitting vastgesteld.

Het gaat hier echter slechts om één van de vormen van gebruik die op grond van de bestemmingsregeling voor het perceel zijn toegestaan. Het bemoeilijken of onmogelijk maken van deze vorm van gebruik leidt er in dit geval niet toe dat de aan het perceel toegekende bestemming in het geheel niet meer kan worden verwezenlijkt. Op dit punt verwijst de Afdeling naar de overweging die hiervoor, onder 10.3, is opgenomen. Verder acht de Afdeling op dit punt het beginsel van de toelatingsplanologie van belang. Dit betekent dat het de eigenaar van gronden is toegestaan om een aan het perceel toegekende bestemming te verwezenlijken, maar dat hij hiertoe niet verplicht is. Gelet hierop heeft het college aan het belang bij het extensief recreatief medegebruik van het perceel door derden geen doorslaggevende betekenis hoeven toekennen bij de beoordeling van de vergunningaanvraag en heeft de rechtbank het college hierin terecht gevolgd.

[...] De Afdeling is verder van oordeel dat de rechtbank in dit geval, bij de beantwoording van de vraag of de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand kunnen worden gelaten, terecht geen doorslaggevende betekenis heeft toegekend aan het betoog van de Stichting over het openbare karakter van de paden op het perceel.

Daartoe is van belang dat het openstellen van een weg voor het openbaar verkeer dan wel het onttrekken van een weg aan het openbaar verkeer wordt geregeld in de Wegenwet en niet in een bestemmingsplan of in een omgevingsvergunning voor het

afwijken van een bestemmingsplan (vergelijk de uitspraken van 21 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:864](#), en 5 november 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4002](#)). De vraag of de paden op het perceel moeten worden aangemerkt als openbare wegen in de zin van de Wegenwet, ligt in deze procedure dan ook niet ter beoordeling voor.

Wel kan dit aspect van belang zijn met het oog op de uitvoerbaarheid van de verleende omgevingsvergunning. Als in dit geval een onttrekkingsbesluit als bedoeld in artikel 9 van de Wegenwet zou zijn vereist, dan kan geen gebruik worden gemaakt van de verleende vergunning, voor zover deze ziet op de activiteit 'bouwen', voordat de paden aan de openbaarheid zijn onttrokken. Indien een dergelijk onttrekkingsbesluit al zou zijn vereist, dan bestaat op voorhand echter geen grond voor het oordeel dat de gemeenteraad niet zou kunnen besluiten tot een onttrekking van de paden op het perceel aan de openbaarheid. Daartoe overweegt de Afdeling dat het bevoegd gezag bij het nemen van een dergelijk besluit beleidsruimte heeft en dat voor een besluit tot onttrekking van een weg(deel) aan het openbaar verkeer geen dringende reden hoeft te bestaan (vergelijk de uitspraak van 28 november 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB8936](#)). Verder wijst de Afdeling er in dit verband nog op dat op basis van het door de Stichting overgelegde kaartmateriaal en het verhandelde ter zitting weliswaar aannemelijk is dat een of meer paden in het verleden een doorgaande verbinding naar Tilburg hebben gevormd, maar dat aan dit doorgaande karakter in elk geval een einde is gekomen door de aanleg van de A58.

Nu het plaatsen van het hekwerk - en daarmee de eventuele onttrekking van de paden aan de openbaarheid - verder niet tot gevolg heeft dat de aan het perceel toegekende bestemming niet meer kan worden verwezenlijkt, zoals blijkt uit de overwegingen 10.3 en 10.5 van deze uitspraak, bestaat verder geen grond voor het oordeel dat de verlening van de gevraagde omgevingsvergunning niet in overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening kan worden geacht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1580](#)

JnB2019, 545

MK ABRS, 15-05-2019, 201703285/2/A1

college van burgemeester en wethouders van Borsele.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.22 lid 5

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit)

WABO-milieu. Einduitspraak. Gelet op artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo worden voorschriften aan de omgevingsvergunning verbonden indien de voorschriften uit het Activiteitenbesluit ten aanzien van stoffen niet toereikend zijn en andere voorschriften nodig zijn in het belang van het milieu. I.c. is er geen reden om te twijfelen aan het door het college ingenomen standpunt dat de stoffen die onder het Activiteitenbesluit vallen niet kunnen worden gescheiden van de restanten van producten die daar niet onder vallen. Dit terwijl de restanten van producten wel in de buitenlucht kunnen komen. Om die reden heeft het college terecht voorschriften gesteld die op beide betrekking hebben.

Besluit waarbij aan TOP Beheer een omgevingsvergunning is verleend voor het verhandelen en verwerken van uien, sjalotten, plantuitjes, zilveruien en de productie van uienolie en uienconcentraat. [...]

Bij tussenuitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2401](#), heeft de Afdeling het college opgedragen om binnen acht weken na verzending van deze tussenuitspraak, met inachtneming van hetgeen daarin is overwogen, het gebrek in het besluit [...] te herstellen en in plaats daarvan een nieuw besluit te nemen. [...]

De Afdeling heeft onder 8.3 van de tussenuitspraak overwogen dat het college ten aanzien van de aan de omgevingsvergunning verbonden voorschriften in paragraaf 9.3 onvoldoende heeft gemotiveerd waarom die voorschriften nodig zijn. In die paragraaf zijn voorschriften opgenomen over stuifgevoelige stoffen die afwijken van afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit. In overweging 8.2 heeft de Afdeling vastgesteld dat volgens partijen afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit van toepassing is. Gelet op artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo kan het college dergelijke voorschriften alleen maar aan de omgevingsvergunning verbinden indien met de voorschriften uit het Activiteitenbesluit niet wordt voldaan aan het bepaalde krachtens artikel 2.14, tweede of derde lid, van de Wabo. [...]

TOP Beheer is het niet eens met het nieuwe besluit wat betreft de nadere motivering van paragraaf 9.3 van de voorschriften. Zij betoogt dat het college nog steeds onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de voorschriften onder paragraaf 9.3 aan de omgevingsvergunning zijn verbonden terwijl afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit van toepassing is. [...]

De Afdeling stelt voorop dat het hier gaat om een inrichting waarvoor een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo is vereist. In dit kader moet worden beoordeeld of op grond van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo voorschriften aan de omgevingsvergunning moeten worden verbonden ten aanzien van stoffen waar het Activiteitenbesluit op van toepassing is. Gelet op artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo worden dergelijke voorschriften aan de omgevingsvergunning verbonden indien de voorschriften uit het Activiteitenbesluit niet toereikend zijn en andere voorschriften nodig zijn in het belang van het milieu.

[...] Gelet op de motivering van het college [...] stelt het college zich op het standpunt dat de stoffen die onder het Activiteitenbesluit vallen niet kunnen worden gescheiden van de restanten producten die daar niet onder vallen. Dit terwijl de restanten van producten wel in de buitenlucht kunnen komen. Om die reden heeft het college voorschriften gesteld die op beide betrekking hebben. De Afdeling ziet geen aanleiding om te twijfelen aan het door het college ingenomen standpunt. Daarbij acht de Afdeling van belang dat TOP Beheer niet heeft bestreden dat de restanten van producten niet onder het Activiteitenbesluit vallen. TOP Beheer heeft verder ook niet bestreden dat die restanten niet kunnen worden gescheiden van de stoffen waar het Activiteitenbesluit wel op ziet. In dit verband acht de Afdeling verder van belang dat het college, zoals overwogen in overweging 8.2 en 8.3 van de tussenuitspraak, ten aanzien van stoffen voorschriften aan de omgevingsvergunning moet verbinden met het oog op het belang van het milieu indien afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit niet van toepassing is dan wel indien afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit onvoldoende is om het milieu te beschermen. Wat

er geldt voor andere inrichtingen waarvoor een omgevingsvergunning niet is vereist, is dan ook niet van belang. Bovendien maakt het enkele feit dat voor die inrichtingen geen extra voorschriften zijn gesteld, wat daar ook van zij, niet dat het college gelet op de gegeven motivering in dit geval niet gehouden was om op grond van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo voorschriften aan de omgevingsvergunning te verbinden. Dat voor de bescherming van de woningen, zoals TOP Beheer stelt, geen voorschriften nodig zijn, maakt niet dat het college de voorschriften niet aan de omgevingsvergunning mocht verbinden. Dit omdat het college gelet op artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo en het standpunt dat het Activiteitenbesluit niet toereikend is, gehouden was om in het belang van het milieu, wat meer omvat dan alleen woningen, voorschriften aan de omgevingsvergunning te verbinden over stuifgevoelige stoffen.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1575](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2019, 546

ABRS, 15-05-2019, 201804810/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Deurne.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 1.1, 2.17a

Wet geluidhinder 1, 1b lid 4

ACTIVITEITENBESLUIT. De geluidnormen van artikel 2.17a van het Activiteitenbesluit gelden 'op de gevel' van gevoelige gebouwen. Uit artikel 1.1. van het Activiteitenbesluit, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Wet geluidhinder, volgt dat een 'gevel' een bouwkundige constructie is die een ruimte in een woning of gebouw scheidt van de buitenlucht, daaronder begrepen het dak. I.c. zijn de geluidmetingen waarop de invorderingsbesluiten zijn gebaseerd niet op de juiste locaties verricht.

Besluit waarbij het college verbeurde dwangsommen heeft ingevorderd vanwege overtreding van de geluidnormen van artikel 2.17a van het Activiteitenbesluit. [...]

De geluidnormen van [Red.: artikel] 2.17a van het Activiteitenbesluit gelden 'op de gevel' van gevoelige gebouwen. Uit artikel 1.1. van het Activiteitenbesluit, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Wet geluidhinder, volgt dat een 'gevel' een bouwkundige constructie is die een ruimte in een woning of gebouw scheidt van de buitenlucht, daaronder begrepen het dak.

In de meetrapporten van de Omgevingsdienst is vermeld dat de geluidmetingen zijn verricht op het dakterras, 2 meter uit de achtergevel van de woning. De Afdeling stelt vast dat met 'achtergevel' de buitenwand van de buitenkamer of buitenberging wordt bedoeld. De exacte meetlocatie -voor de buitenkamer of voor de buitenberging - is evenwel onduidelijk.

Voor zover de Omgevingsdienst geluidmetingen heeft verricht voor de buitenberging overweegt de Afdeling dat de buitenberging geen ruimte binnen de woning is die

kennelijk als slaap-, woon-, of eetkamer wordt gebruikt of voor een zodanig gebruik is bestemd. Ook is het geen keuken van ten minste 11 m². De buitenberging is daarom geen geluidgevoelige ruimte in de zin van artikel 1 van de Wet geluidhinder op de gevel waarvan de geluidnormen van het Activiteitenbesluit gelden. Daarnaast zijn in de buitenmuur geen te openen delen aanwezig. Hieruit volgt dat de buitenmuur van de buitenberging als dove gevel moet worden beschouwd als bedoeld in artikel 1b, vierde lid van de Wet geluidhinder. Ook gelet daarop is de buitenmuur geen gevel in de zin van die wet en van het Activiteitenbesluit.

Voor zover de Omgevingsdienst geluidmetingen heeft verricht voor de buitenkamer kan het tentdoek waaruit de buitenwand van de buitenkamer grotendeels bestaat niet worden aangemerkt als een bouwkundige constructie die een ruimte in een woning of gebouw scheidt van de buitenlucht. Daartoe is van belang dat de buitenkamer door het neerlaten en dichtritsen van het tentdoek weliswaar regen- en winddicht kan worden gemaakt, maar dat het tentdoek desgewenst ook kan worden los geritst en opgerold of verwijderd. In dat geval blijft van de buitenkamer alleen een overkapping over. De buitenwand van de buitenkamer is daarom niet aan te merken als een gevel in de zin van artikel 1.1. van het Activiteitenbesluit, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Wet geluidhinder. Gelet op het voorgaande betoogt [appellante] terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de geluidmetingen waarop de invorderingsbesluiten van het college zijn gebaseerd op de juiste locaties zijn verricht. Het college heeft zijn besluiten niet op deze metingen kunnen baseren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1544](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 547

MK ABRS, 15-05-2019, 201804431/1/A3 en 201804432/1/A3

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland (het college).

Vogelrichtlijn 1, 5, 9

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.3, 3.4, 3.17, 3.18 3.24

Besluit natuurbescherming (Bnb) 3.9

Regeling gewasbeschermingsmiddelen en biociden (Rgb) 5.1, 5.2

WET NATUURBESCHERMING. Er is een wettelijke grondslag voor het doden van ganzen met CO₂.

[...] het college [heeft] aan personen, met schriftelijke toestemming van de Faunabeheereenheid, een opdracht gegeven als bedoeld in artikel 3.18, eerste lid, van de Wnb om [...] de omvang van de populatie van de grauwe gans, de brandgans, de Canadese gans en de gedomesticeerde grauwe gans in de provincie Zuid-Holland te beperken door gebruikmaking van de in dit besluit vermelde methoden en middelen (hierna: de opdracht).

[...] Wettelijke grondslag voor doden van ganzen met CO₂

[...] Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wnb en de nota van toelichting bij het Bnb, volgt dat alleen CO2 zal worden toegestaan voor het doden van ganzen. Gelet op het wettelijk systeem is alleen CO2 toegestaan, nu alleen Duke's Carbon Dioxide door het Ctgb voor het doden van ganzen is toegelaten. Nu het betoog dat artikel 3.9, tweede lid, onder a, van het Bnb te ruim is geformuleerd daarom niet kan worden gevolgd, is er geen grond voor het oordeel dat die bepaling in strijd is met artikel 9, tweede lid, onder b, van de Vogelrichtlijn. De methode om ganzen te doden met gebruikmaking van middelen die krachtens de Wgb zijn toegelaten of vrijgesteld is in een afwijkende bepaling vermeld. Omdat Duke's Carbon Dioxide krachtens de Wgb is toegelaten, heeft dit middel aldus een wettelijke grondslag. Voor het oordeel dat het gebruik van CO2 als methode in artikel 3.9, tweede lid, onder a, van het Bnb had moeten worden vermeld, omdat de controle van die afwijkende maatregel zonder vermelding niet mogelijk wordt gemaakt is geen grond. Als methode voor het doden van ganzen is in artikel 3.9, tweede lid, onder a, van het Bnb aangewezen het doden met gebruikmaking van middelen die krachtens de Wgb zijn toegelaten. Ingevolge artikel 5.2 van de Rgb houdt het Ctgb het biocidenregister, bedoeld in artikel 71, van de verordening (EG) 528/20125, bij. In het biocidenregister is het middel Duke's Carbon Dioxide dat in Nederland is toegelaten opgenomen. Gelet hierop is controle van artikel 3.9, tweede lid, onder a, van het Bnb mogelijk. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1535](#)

Zie in gelijke zin de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2019:1534](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 07-05-2019 (publ. 09-05-2019), UTR 18/2887 ([ECLI:NL:RBMNE:2019:2076](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-04-2019 (publ. 09-05-2019), SHE 18/1702 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:2478](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 08-05-2019 (publ. 14-05-2019), LEE 18/2114 ([ECLI:NL:RBNNE:2019:2060](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2019, 548

MK Rechtbank Rotterdam, 29-04-2019 (publ. 10-05-2019), ROT 17/4598

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:88, 8:89, 8:91

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Zwijndrecht (APV) 4:6

APV. HANDHAVING. Geluidhinder voetbalkooi. De rechtbank stelt op basis van het StAB-rapport vast dat de hoogst gemeten waarde bij het gebruik van de voetbalkooi in de avond vanwege het stemgeluid (76,3 dB(A)) de grenswaarde uit de Handreiking [industrielawaai en vergunningverlening] (voor de avondperiode (65 dB(A)) met ruim 10 dB overschrijdt. Ook stelt de rechtbank vast dat het aantal piekgeluiden als gevolg van het gebruik van de voetbalkooi kan variëren van dertien in ruim een uur tot twintig in een half uur. Gelet op deze mate van overschrijding van de grenswaarde en de frequentie daarvan, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het gebruik van de voetbalkooi geen ontoelaatbare geluidhinder veroorzaakt zoals bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de APV. Het bestreden besluit is daarom onzorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd. Het verzoek om schadevergoeding wordt afgewezen. De gestelde schade van het niet optreden door verweerder heeft eiseres niet kunnen bewijzen.

[ECLI:NL:RBROT:2019:3377](https://ecli.nl/RBROT:2019:3377)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2019, 549

MK ABRS, 15-05-2019, 201805502/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:15, 5:46, 8:69a

Algemene wet op het binnentreden (Awbi) 1 lid 1

Huisvestingswet 2014 (Huisvestingswet) 21, 34, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Huisvestingsverordening) 3.1.1, 3.1.2, 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. BINNENTREDEN. RELATIVITEITSVEREISTE. Boete wegens het zonder vergunning aan de woningvoorraad onttrekken van een woning. Het kan zijn dat de toezichthouder zich ten opzichte van de toeristen niet aan de verplichtingen van artikel 1, eerste lid, van de Awbi heeft gehouden. Dit betekent echter niet dat de rechtbank het besluit had moeten vernietigen. Het relativiteitsvereiste dat in artikel 8:69a van de Awb is opgenomen, staat namelijk in de weg aan vernietiging van dit besluit door de bestuursrechter. [appellant] woonde op de derde verdieping van het pand en was geen bewoner van de kamers op de eerste verdieping waar de toeristen verbleven. Zijn huisrecht is daarom in dit geval niet geschaad, als de toezichthouder niet aan de verplichtingen van artikel 1, eerste lid, van de Awbi heeft voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:1562](https://ecli.nl/RVS:2019:1562)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 550

MK ABRS, 09-05-2019, 201804963/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vc 2000 C1/2.2

ASIEL. Deze uitspraak gaat over de uitleg van het beleid over de leeftijdsschouw in paragraaf C1/2.2 van de Vc 2000. Het betoog van de staatssecretaris dat het beleid alleen voorschrijft dat de AVIM en de IND de leeftijdsschouw onafhankelijk van elkaar moeten verrichten, faalt. Uit de formulering van de regel dat de ambtenaren de vreemdeling apart van elkaar zien en elk een eigen conclusie trekken, volgt ook dat, waar de leeftijdsschouw bij de betrokken diensten wordt uitgevoerd door twee medewerkers, zij onafhankelijk van elkaar de vreemdeling schouwen en beoordelen of hij al dan niet evident minder- of meerderjarig is. Vaststaat dat in dit geval de twee ambtenaren van de AVIM de leeftijdsschouw niet onafhankelijk van elkaar hebben verricht. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat dit niet in overeenstemming is met de inhoud van paragraaf C1/2.2. van de Vc 2000.

[ECLI:NL:RVS:2019:1510](#)

JnB2019, 551

MK ABRS, 15-05-2019, 201808324/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 lid 4

ASIEL. Nareis. Overschrijding van de driemaandentermijn. Fouten van door een referent of vreemdeling ingeschakelde gemachtigde of hulppersoon, waaronder VWN, zijn in de regel geen reden om een termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

Referent heeft zich voor het indienen van de aanvraag laten bijstaan door VWN. Niet in geschil is dat de aanvraag door de staatssecretaris niet tijdig is ontvangen. De omstandigheid dat referent zich tot VWN heeft gericht om haar bij te staan bij het indienen van de aanvraag laat onverlet dat het de eigen verantwoordelijkheid van referent dan wel de vreemdeling is om een aanvraag tijdig in te dienen. De staatssecretaris betoogt voorts terecht dat het door de rechtbank aangehaalde buitenwettelijke begunstigende beleid de vreemdeling en referent niet baat, nu niet in geschil is dat de aanvraag niet binnen de daarbij behorende periode van twee weken na het verstrijken van de termijn is ingediend. Het wetsvoorstel maakt het voorgaande niet anders. Zolang dat voorstel niet is verworpen tot wet, geldt de in artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 opgenomen termijn van drie maanden. De overschrijding van de driemaandentermijn is niet verschoonbaar, omdat de staatssecretaris de oorzaak van

de termijnoverschrijding in redelijkheid heeft kunnen toerekenen aan referent. Fouten van door een referent of vreemdeling ingeschakelde gemachtigde of hulppersoon, waaronder VWN, zijn in de regel immers geen reden om een termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Er is geen sprake van feiten of omstandigheden die aanleiding geven van dit uitgangspunt af te wijken.

[ECLI:NL:RVS:2019:1521](https://ecli.nl/RVS:2019:1521)

JnB2019, 552

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 06-00-2019, AWB 18/4601

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 lid 4

ASIEL. Nareis van (gestelde) minderjarige zoon en echtgenote met dwangsombesluit. Verweerder stelt zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt dat eiseres, met het overleggen van haar Soedanese vluchtelingenkaart en kopieën van twee UNHCR-documenten, geen substantieel indicatief bewijs heeft overgelegd ter onderbouwing van haar identiteit. In het kader van het aanbieden van DNA-onderzoek aan de minderjarige zoon is daarnaast niet gebleken van een gerechtvaardigde reden voor het onderscheid tussen de situatie waarin de achterblijvende ouder zelf niet nareist en de situatie waarin de achterblijvende ouder zelf wel nareist, maar haar identiteit niet heeft gestaafd. Beroep is gegrond. Ten aanzien van het dwangsombesluit stelt verweerder zich onterecht op het standpunt dat de ingebrekestelling onredelijk laat is ingediend. De ingebrekestelling is ruim vijf en een halve maand na het verstrijken van de beslistermijn ingediend. Gelet op de wetsgeschiedenis (artikelen 4:17, zesde lid, en 6:12, derde lid, van de Awb), jurisprudentie, de algemeen bekende omstandigheid dat verweerder een grote achterstand heeft bij het behandelen van nareiszaken en de nadere toelichting van eiseres, kan eiseres niet worden verweten dat zij ook na het verstrijken van de wettelijke beslistermijn bleef afwachten tot verweerder aan zijn wettelijke verplichting om een besluit te nemen zou voldoen. Verweerder is daarom een wettelijke dwangsom verschuldigd.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4782](https://ecli.nl/RBDHA:2019:4782)

[Naar inhoudsopgave](#)

Artikel 64 Vw

JnB2019, 553

MK ABRS, 15-05-2019, 201802018/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

ARTIKEL 64 VW. Ingangsdatum. De staatssecretaris heeft terecht betrokken dat het verblijfsgehalte geheel is toe te rekenen aan het handelen van de vreemdeling, omdat zij de aanvraag pas op 7 maart 2017 heeft ingediend terwijl het eerder

verleende uitstel van vertrek de dag ervóór afliep. Ook heeft de vreemdeling niet bestreden dat de aanvraag niet compleet was en pas op 30 maart 2017 gecompleteerd is.

De staatssecretaris voert terecht aan dat paragraaf A3/7.2 van de Vc 2000 gaat over de situatie waarin een vreemdeling alle relevante bewijsmiddelen genoemd in paragraaf A3/7.1 van de Vc 2000 heeft overgelegd, maar hij nog geen besluit kan nemen op de aanvraag om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, omdat er nog geen BMA-advies ligt en dit niet te wijten is aan die vreemdeling. In deze zaak heeft het BMA op 10 april 2017 advies uitgebracht, maar heeft de staatssecretaris desondanks nog geen besluit genomen op de aanvraag omdat hij in afwachting was van het te vormen beleid naar aanleiding van het arrest Paposhvili. De staatssecretaris heeft aansluiting gezocht bij paragraaf A3/7.2 van de Vc 2000. Beide situaties gaan over het ambtshalve verlenen van uitstel van vertrek in afwachting van definitieve besluitvorming op een aanvraag om uitstel van vertrek krachtens artikel 64 van de Vw 2000.

Omdat de staatssecretaris geen beleid voert over het ambtshalve verlenen van uitstel van vertrek in afwachting van te vormen beleid, moet hij motiveren waarom hij in dit concrete geval, na afweging van alle betrokken belangen, ervoor heeft gekozen aan te sluiten bij paragraaf A3/7.2 van de Vc 2000. De staatssecretaris heeft dit gedaan. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 6 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:390](#), onder 4.6. De staatssecretaris heeft terecht bij het besluit van 3 juli 2017 betrokken dat het verblijfsgehalte geheel is toe te rekenen aan het handelen van de vreemdeling, omdat zij de aanvraag pas op 7 maart 2017 heeft ingediend terwijl het eerder verleende uitstel van vertrek de dag ervóór afliep. Ook heeft de vreemdeling niet bestreden dat de aanvraag niet compleet was en pas op 30 maart 2017 gecompleteerd is. De rechtbank heeft dat laatste niet onderkend.

Onder die omstandigheden heeft de staatssecretaris de vreemdeling niet tekort gedaan door het tijdelijke uitstel van vertrek per 30 maart 2017 toe te kennen. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris het tijdelijke uitstel van vertrek per eerdere datum had moeten toekennen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1595](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2019, 554

MK ABRS, 08-05-2019, 201900864/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

MEDISCH ADVIES. Toetsingskader met betrekking tot medisch steunbewijs. Betekenis medisch rapport bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling. De vereisten voor een immo-rapport zijn van overeenkomstige toepassing wanneer een vreemdeling een rapport van een andere deskundige inbrengt ter onderbouwing van zijn stelling dat hij om

medische redenen ten tijde van de gehoren niet in staat was compleet, coherent en consistent te verklaren.

In onder meer de onder 3 vermelde uitspraak van 27 juni 2018

[\[ECLI:NL:RVS:2018:2084\]](#) heeft de Afdeling over rapporten van het instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek (hierna: het iMMO) overwogen dat, als in een dergelijk rapport op concludente en inzichtelijke wijze is gesteld dat de psychische problematiek van de vreemdeling ten tijde van de gehoren zeer waarschijnlijk of zeker interfereerde met zijn vermogen om consistent en coherent te verklaren, de staatssecretaris hieraan niet voorbij kan gaan zonder zelf een medisch deskundige te raadplegen. Daartoe is wel vereist dat uit het iMMO-rapport blijkt op welke wijze de mate van waarschijnlijkheid dat de vreemdeling niet in staat was consistent te verklaren, is vastgesteld. Het iMMO-rapport moet daartoe vermelden welke medische gegevens uit de periode van de gehoren zijn betrokken en of het onderzoeksformulier van de FMMU daar deel van uitmaakte. Verder moet uit het iMMO-rapport blijken op welke onderdelen van het asielrelaas de beperking van het vermogen om consistent en coherent te verklaren, invloed heeft gehad. Ook is volgens die uitspraak vereist dat uit het rapport blijkt dat de conclusie over het vermogen consistent te verklaren, niet mede is gebaseerd op de aanname dat de gebeurtenissen waardoor de vreemdeling stelt psychische problemen te hebben gekregen, daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

Hoewel voormelde uitspraak specifiek gaat over de betekenis van een iMMO-rapport bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling, zijn de hiervoor weergegeven vereisten van overeenkomstige toepassing wanneer een vreemdeling een rapport van een andere deskundige inbrengt ter onderbouwing van zijn stelling dat hij om medische redenen ten tijde van de gehoren niet in staat was compleet, coherent en consistent te verklaren.

[ECLI:NL:RVS:2019:1502](#)

JnB2019, 555

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 15-05-2019, NL17.15583

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

MEDISCH ADVIES. Medisch steunbewijs. Geloofwaardigheid asielrelaas. De rechtbank heeft vier getuigen-deskundigen ter zitting gehoord om te onderzoeken op welke wijze met betrekking tot medische aspecten wordt gerapporteerd in asielzaken.

De rechtbank komt onder meer tot de volgende bevindingen:

- De rechtbank overweegt dat voor zover verweerder deskundigenberichten laat opmaken en deze ten grondslag legt aan zijn besluitvorming, de wederpartij in beginsel in de gelegenheid moet worden gesteld om een contra-expertise te laten verrichten. Verweerder mag hierbij echter wel verwachten dat eiser concreet en goed onderbouwd aangeeft welk onderzoek door welke deskundige en op welke termijn zal worden verricht. Eiser zal dan tevens dienen te motiveren waarom hij zich op het standpunt stelt dat de contra-expertise mogelijk concrete aanknopingspunten voor twijfel aan het

deskundigenbericht kan opleveren of anderszins kan dienen ter onderbouwing van zijn standpunten.

- De onderzoekers van het NFI maken voor de interpretatie van hun bevindingen geen gebruik van het Istanbul Protocol, maar van het zogenoemde Bayesiaanse model. Dit houdt in dat er twee tegengestelde en elkaar uitsluitende hypothesen worden geformuleerd en dat vervolgens wordt beoordeeld wat de kans is dat een bepaalde hypothese juist is. De onderzoekers van het NFI/NIFP en het iMMO beantwoorden in hun rapporten dus niet alleen een andere onderzoeksvraag maar zij gebruiken ook een andere onderzoeksmethode. De vraagstelling en gradaties bij de beantwoording door het iMMO op grond van het Istanbul Protocol zijn eenvoudiger te hanteren bij (het toetsen door de rechter van) de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Dit leidt echter niet tot de conclusie dat de weergave van de onderzoeksresultaten zoals het NFI/NIFP dat in de onderhavige zaak heeft gedaan niet deugdelijk of van mindere kwaliteit is.
- De rechtbank overweegt dat indien verweerder aan zijn besluit een deskundigenbericht ten grondslag legt hij zich dient te vergewissen of het bericht naar totstandkoming zorgvuldig en naar inhoud inzichtelijk en concludent is.
- Voor zover het onderzoek van het iMMO uitgebreider is geweest en de bevindingen hiervan niet zijn weerlegd door de deskundige van verweerder, dient verweerder óók van deze bevindingen uit te gaan. Anders dan verweerder kennelijk veronderstelt dient hij in de onderhavige zaak geen keuze te maken welke bevindingen van welke deskundige hij overneemt, maar zal verweerder moeten uitgaan van de onderzoeksbevindingen van alle deskundigen voor zover deze niet met elkaar in tegenspraak zijn of zijn weerlegd met een contra-expertise. Voor zover verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting punten van kritiek heeft geuit op het deskundigenbericht kan dit, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, niet gelden als een contra-expertise of concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de rapportage van het iMMO.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4940](https://ecli.nl/RBDHA:2019:4940)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 556

HvJEU (Grote kamer), 14-05-2019, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17

M tegen Tsjechië en X, X tegen België

Richtlijn 2011/95/EU 14 lid 4 lid 5 lid 6

KWALIFICATIERICHTLIJN. Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.

Met hun vragen over de geldigheid van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 wensen de verwijzende rechters in wezen te vernemen of artikel 14, leden 4 en 5, van deze richtlijn tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, de hoedanigheid van vluchteling wordt ontzegd, en of die bepaling daardoor in strijd is met artikel 1 van het Verdrag van Genève. Hun vragen houden meer bepaald verband met het feit dat de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde gevallen niet overeenkomen met de gronden voor uitsluiting en beëindiging die worden genoemd in artikel 1, afdelingen C tot en met F, van het Verdrag van Genève, terwijl deze gronden voor uitsluiting en beëindiging binnen het stelsel van dat verdrag uitputtend zijn. [...] Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.
[ECLI:EU:C:2019:403](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 557

MK ABRS, 13-05-2019, 201808560/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. De in de grieven opgeworpen rechtsvraag of onder meer het wetsdecreet van de Italiaanse autoriteiten van 24 september 2018 ertoe leidt dat de staatssecretaris ten aanzien van Italië ten onrechte van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat, heeft de Afdeling in de uitspraken van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4131](#), en 8 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1085](#), beantwoord.

De door de vreemdeling in haar schriftelijke uiteenzetting en nadere stukken overgelegde informatie, [1. rapport "Country Report: Italy (2017 update)" van AIDA van 21 maart 2018; 2. rapport "Out of Sight - second edition" van Médecins Sans Frontières van 8 februari 2018; 3. berichten van Al Jazeera van 24 september 2018, RTE van 14 november 2018, ANSA van 15 november 2018, The Local van 13 en 22 november 2018, de Italian Refugee Council van 28 november 2018, The Times van 3 december 2018, The Independent van 5 december 2018, de Qatar Tribune van 5 december 2018, The Guardian van 7 december 2018 en IRIN van 7 december 2018], geeft een vergelijkbaar beeld van de situatie in Italië, als beoordeeld door de Afdeling in die uitspraken. Uit de

overwegingen van die uitspraken, waarbij de Afdeling blijft, volgt dus dat de grieven slagen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1526](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2019/1526)

JnB2019, 558

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 04-02-2019 (publ. 09-05-2019), NL18.5152

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

DUBLINVERORDENING. Overdracht. BMA is volgens verweerder niet in staat om de vragen die uit het arrest C.K. tegen Slovenië volgen te beantwoorden.

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel betekent niet dat informatie van de andere lidstaten kritiekloos moet worden overgenomen.

De voorzieningenrechter heeft in de uitspraak van 10 april 2018 verweerder opgedragen nadere informatie te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten. Bij de behandeling ter zitting op 19 juni 2018 heeft verweerder, in reactie op de beroepsgronden, erkend dat niet volledig is voldaan aan de onderzoeksopdracht. Ter toelichting heeft verweerder aangegeven dat het belang van goede diplomatieke verhoudingen prevaleerde boven het voldoen aan de opdracht van de voorzieningenrechter. De rechtbank heeft daarop aangegeven dat het belang van goede diplomatieke verhoudingen zeker wordt onderkend. Echter, indien in het onderhavige geval dat belang prevaleert boven het voldoen aan een rechterlijke uitspraak had het op de weg van verweerder gelegen om het bestreden besluit in te trekken en eiser alsnog tot de nationale asielprocedure toe te laten. Nu verweerder het besluit ongewijzigd heeft gehandhaafd zal de rechtbank het besluit vernietigen omdat niet is voldaan aan de onderzoeksopdracht van de voorzieningenrechter.

In aanvulling hierop overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting van 19 juni 2018 is voorgehouden dat het onbegrijpelijk is dat verweerder voetstoots aanneemt wat de Italiaanse autoriteiten aangeven ter beantwoording van de onderzoeksvragen. De rechtbank heeft voorgehouden dat (mogen) uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet betekent dat informatie van de andere lidstaten kritiekloos moet worden overgenomen. [...]

De vraag die partijen met name verdeeld houdt is de vraag of de enkele overdracht met zich zal brengen dat de medische situatie van eiser verslechtert en in welke mate dat zal zijn.

Het toetsingskader voor de beoordeling van de beroepsgrond die ziet op deze vraag volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 16 februari 2017, C.K. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2017/127) [...]. [...]

De rechtbank stelt hierbij vast, zoals ook met partijen ter zitting besproken, dat BMA in het geheel niet is ingegaan op de vraag of de overdracht op zichzelf gevolgen heeft voor de gezondheid van eiser. BMA heeft beoordeeld of de reis, dus de feitelijke overdracht die enkele uren zal duren, mogelijk is en welke voorzieningen vooraf, gedurende en direct na de reis nodig zijn. De vraag die volgt uit het arrest van het Europese Hof strekt echter verder dan het beoordelen of en hoe de reis mogelijk is. [...] Verweerder heeft ter

zitting aangegeven dat de vraagstelling zoals die in de onderhavige zaak is voorgelegd aan BMA standaardmatig en steeds hetzelfde is. Verweerder heeft tevens aangegeven dat BMA niet in staat is om de vragen die uit C.K. tegen Slovenië volgen te beantwoorden.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4643](https://eclisearch.nl/ECLI:NL:RBDHA:2019:4643)

JnB2019, 559

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 30-04-2019 (publ. 15-05-2019),
AWB 16/26611**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening 604/2013/EU

Dublin Uitvoeringsverordening 118/2014/EU 5 lid 2

DUBLINVERORDENING. Fictief beroep. Einduitspraak na stellen prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie over artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening.

Tussen partijen is in geschil of de beslistermijn voor verweerder ten tijde van het indienen van het onderhavige beroep was versterken. Daarbij is het de vraag vanaf welke moment Nederland verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het asielverzoek van eiser op grond van artikel 42, zesde lid, Vw. Aangezien eiser inmiddels in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, spitst het geschil zich voorts toe op de vraag of verweerder niet tijdig op de aanvraag heeft beslist en daardoor dwangsommen heeft verbeurd over de periode vanaf het moment dat verweerder in gebreke is gebleven om een besluit te nemen tot het moment dat verweerder uiteindelijk het besluit heeft genomen. Verweerder heeft uiteindelijk zijn primaire standpunt dat de beslistermijn aanvangt op het moment dat aan eiser te kennen is gegeven dat hij werd opgenomen in de Nederlandse asielprocedure en het subsidiaire standpunt dat de beslistermijn aanvangt op de datum dat het Hof van Justitie de prejudiciële vragen van de rechtbank heeft beantwoord, niet langer gehandhaafd. Tussen partijen is daarom niet langer in geschil dat de beslistermijn in casu aanvangt twee weken na het verzoek om heroverweging op grond van artikel 5, tweede lid, Uitvoeringsverordening, te weten op 28 april 2016. Gelet op de inwerkingtreding van WBV 2016/3, op 11 februari 2016, is de beslistermijn in alle asielzaken van vóór en ná die datum met negen maanden verlengd. Dat geldt ook voor deze zaak. De enkele omstandigheid dat verweerder op 14 december 2016 aan eiser per brief kenbaar heeft gemaakt dat zijn asielverzoek in Nederland in behandeling wordt genomen en uiterlijk op 14 juni 2017 een beslissing wordt genomen, hetgeen een beslistermijn van zes maanden impliceert, leidt niet tot een ander oordeel. Door voornoemde WBV is de algemene, eerste beslistermijn van zes maanden zoals weergegeven in de brief immers verlengd met 9 maanden. Het voorgaande betekent dat verweerder uiterlijk op 28 juli 2017 een besluit moest nemen op de asielaanvraag van eiser. Nu verweerder op 29 mei 2017 een besluit heeft genomen op de asielaanvraag van de vreemdeling, is de beslistermijn niet overschreden en heeft hij tijdig op de aanvraag beslist. Het beroep is daarom prematuur ingediend, zodat het niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Verweerder heeft daarom evenmin dwangsommen verbeurd. Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd en

het standpunt van verweerder dat eiser ten onrechte na de ingebrekestelling niet twee weken heeft gewacht met het indienen van het beroep, behoeft daarom geen bespreking meer.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4927](https://ecli.nl/RBDHA:2019:4927)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 560

MK ABRS, 13-05-2019, 201800986/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 5

EU Handvest 6, 51, 52

Schengengrenscore Bijlage V, Deel A, 2) onder b)

Verordening (EU) Nr. 604/2013 Punt 39, 2, 28

Richtlijn 2013/33/EU Punt 35, 8, 9

Richtlijn 2008/115/EG Punt 24, 3, 15

Vw 2000 59c, 93

Vb 2000 5.1a, 5.1b, 5.1c

VREEMDELINGENBEWARING. Overzicht waaraan de motivering van de verschillende wettelijke grondslagen voor vreemdelingenbewaring moet voldoen. Het inlezen van een niet vermelde wettelijke grondslag in de overige motivering van de maatregel van bewaring is niet mogelijk.

Deze uitspraak gaat over de vraag waaraan de motivering van de verschillende wettelijke grondslagen voor vreemdelingenbewaring moet voldoen. [...]

In deze uitspraak zal [...] antwoord worden gegeven op de rechtsvraag of een wettelijke grondslag, die niet als zodanig in een maatregel van bewaring is vermeld, ingelezen mag worden in de motivering bij de wel in deze maatregel vermelde wettelijke grondslag of grondslagen. Dat antwoord is beslissend voor de voorvraag naar de omvang van het geschil in hoger beroep. [...]

De uit de algemene beoordeling te trekken conclusies

Gelet op de wettelijke systematiek, hiervoor onder 14. samengevat en zoals verwerkt in de vijf modellen, kunnen de volgende conclusies over de motivering van een besluit worden getrokken.

Bij artikel 6 over grensdetentie en artikel 59b over bewaring, bepalingen die meerdere wettelijke grondslagen met elk een eigen vereiste of eigen vereisten bevatten, moeten in het besluit de voor de vreemdeling toepasselijke wettelijke grondslag en het toepasselijke vereiste of de vereisten zijn aangekruist of vermeld. Niet of verkeerd aankruisen dan wel niet of verkeerd vermelden heeft onmiddellijk gevolgen voor de rechtmatigheid van de grensdetentie of bewaring.

Bij artikel 59 over bewaring, een bepaling die meerdere wettelijke grondslagen met elk eigen vereisten bevat, moet in het besluit de voor de vreemdeling toepasselijke wettelijke grondslag worden aangekruist of vermeld. Niet of verkeerd aankruisen dan wel

niet of verkeerd vermelden van de wettelijke grondslag of de vereisten heeft onmiddellijk gevolgen voor de rechtmatigheid van de bewaring.

Bij artikel 59a over bewaring, een bepaling die één wettelijke grondslag met een eigen vereiste bevat, worden in het besluit al die wettelijke grondslag en de invulling van het enige vereiste standaard vermeld. Niet of verkeerd aankruisen dan wel niet of verkeerd vermelden is daarom niet mogelijk.

Bij artikel 6a over grensdetentie, een bepaling die één wettelijke grondslag met twee vereisten bevat, worden in het besluit niet alleen die wettelijke grondslag en de twee vereisten standaard vermeld. Door de feitelijke inrichting van het model blijft, anders dan bij artikel 59a, niet of verkeerd aankruisen dan wel niet of verkeerd vermelden van de wettelijke grondslag en de vereisten mogelijk.

[...]

Het antwoord op de rechtsvraag in deze zaak

In deze zaak heeft de staatssecretaris model M109b gebruikt. Hij heeft uit dit model verwijderd wat niet van toepassing is en de in artikel 59b, eerste lid, onder a en d, van de Vw 2000 bedoelde wettelijke grondslagen vermeld. De eerste wettelijke grondslag heeft de staatssecretaris in beroep niet gehandhaafd, zodat deze in hoger beroep niet meer aan de orde is. Volgens de staatssecretaris voldeed de vreemdeling op het moment van het opleggen aan het in artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 gestelde vereiste dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De staatssecretaris kan niet worden gevolgd in het standpunt dat de bewaring ook is gebaseerd op de in artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 bedoelde wettelijke grondslag. Deze wettelijke grondslag heeft de staatssecretaris niet als zodanig in het besluit van 12 januari 2018 vermeld. Gelet op de in artikel 59b, eerste lid, vier te onderscheiden wettelijke grondslagen moet in de maatregel van bewaring uitdrukkelijk worden vermeld welke daarvan van toepassing is of zijn. Het inlezen van een niet vermelde wettelijke grondslag in de overige motivering van de maatregel van bewaring is dan ook niet mogelijk. Het is in strijd met het oordeel van het Hof van Justitie in de punten 44 en 45 van het arrest Mahdi [5 juni 2014, [ECLI:EU:C:2014:1320](#)] dat de staatssecretaris een vreemdeling dwingt zich af te vragen of uit de motivering bij de wel in de maatregel van bewaring vermelde wettelijke grondslag of grondslagen van artikel 59b van de Vw 2000 moet worden afgeleid dat de staatssecretaris de maatregel van bewaring ook op een andere in deze bepaling bedoelde wettelijke grondslag heeft gebaseerd.

Bij de beoordeling in hoger beroep geldt daarom dat de staatssecretaris aan de maatregel van bewaring alleen de in artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 bedoelde grond ten grondslag heeft gelegd.

[ECLI:NL:RVS:2019:1528](#)

JnB2019, 561

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 06-05-2019, NL19.9946

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. DUBLINCLAIMANT. Het enkel indienen van een aanvraag om toetsing aan het Unierecht ter verkrijging van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 levert geen rechtmatig verblijf op. Ook al zou eiser rechtmatig verblijf hebben als gemeenschapsonderdaan, dan betekent dat nog niet dat de Dublinverordening niet langer op hem van toepassing is. De rechtbank concludeert dan ook dat voortduring van de bewaring niet onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:4784](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/4784)

[Naar inhoudsopgave](#)